

தமிழ்க் கலாச்சாரச் சூழலும் புலம்பெயர்ந்தோர் வாழ்வும்

ந. சங்கரநாராயணன் அ. *

அ தமிழ்த்துறை, காந்திகிராம கிராமிய நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகம், தமிழ்நாடு, இந்தியா

Tamil Cultural Environment and Diaspora Life

N. Shankaranarayanan a, *

^a Department of Tamil, Gandhigram Rural Deemed to be University, Gandhigram-624302, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
shankarma.86@gmail.com

Received: 06-11-2021
Revised: 12-01-2022
Accepted: 19-01-2022
Published: 30-01-2022

ABSTRACT

Migrant literature is a genre of literature that needs to be taken into consideration in the context of Tamil literature. People who lost their identity due to some reason and went to another country expressed their sorrows through their works. At an early stage such works were dismissed as lament literature by the literati. Today the content of such literature, the plight of migrants and their sentiments are being subtly explored. Unable to accept cultural change and living in a natural environment completely different from the natural environment in which they lived, their plight was affected mentally and physically, and it seems that it created a great resonance in the world literary environment. As far as Tamils are concerned, the people who have gone to different countries from Sri Lanka are Tamils who have migrated. Through their works, they present many problems that Tamils have never faced before. A creator reflects the problems of the society in which he lives through his works. But when immigrants look at the creations, the society they live in becomes a problem for them. This article describes how they recorded the changes in their lives and the problems they face when they break away from the traditional Tamil culture and enter into another country's culture.

Keywords: Diaspora, Migrant literature, Immigrant Sentiments, Tamil culture, Sri Lanka

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கியச் சூழலைப் பொறுத்தமட்டில் புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் மிகவும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய ஒரு இலக்கிய வகைமையாக விளங்குகின்றது. ஏதோவொரு காரணத்தினால் தன் நாட்டிலிருந்து வேறொரு நாட்டிற்குச் சென்று தனக்கான ஓர் அடையாளத்தை இழந்து வாழும் மக்கள் தனது துயரங்களைத் தனது படைப்புக்களின் மூலம் வெளிப்படுத்தினர். ஆரம்பகால கட்டத்தில் அம்மாதிரியான படைப்புக்களைப் புலம்பல் இலக்கியமென இலக்கியவாதிகள் ஒதுக்கித்தள்ளினர். இன்று அவ்விலக்கியங்களில் உள்ள உட்பொருள்கள், புலம்பெயர்ந்தோர்களின் அவலநிலை, அவர்களின் உணர்வுகள் ஆகியவை நுட்பமாக ஆராயப்பட்டு வருகின்றன. கலாச்சார மாற்றத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமலும் தான் வாழ்ந்த இயற்கைச் சூழலிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்ட இயற்கைச் சூழலில் வாழ்ந்தும் மனரீதியாகவும் உடல் ரீதியாகவும் பாதிப்புக்குள்ளாகும் அவர்களின் அவலம் உலக இலக்கியச் சூழலில் மிகப்பெரிய அதிர்வலையை ஏற்படுத்தியது எனலாம். தமிழினத்தைப் பொறுத்தவரை இலங்கையிலிருந்து வேறுபல நாடுகளுக்குச் சென்ற மக்களே புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களாகத் திகழ்கின்றனர். இவர்கள் தங்கள் படைப்புக்களின் வழி தான் சந்தித்த, தமிழினம் சந்தித்திராத பல பிரச்சினைகளை முன்வைக்கின்றனர். ஒரு படைப்பாளன் தான் வாழ்கின்ற

சமூகத்தில் உள்ள பிரச்சினைகளைத் தன் படைப்புக்களின் வழி பிரதிபலிக்கின்றான். ஆனால் புலம்பெயர்ந்தோர் படைப்புக்களை நோக்கும் போது அவர்கள் வாழ்கின்ற சமூகமே அவர்களுக்குப் பிரச்சினையாக அமைகின்றது. இக்கட்டுரையானது அவர்கள் தமிழ்மரபு கலாச்சாரத்திலிருந்து விடுபட்டு வேறொரு நாட்டுக் கலாச்சாரத்திற்குள் நுழையும்போது அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்களும், அவர்கள் வாழ்வில் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்களையும் எவ்வாறு பதிவு செய்துள்ளனர் என்பதை விளக்கும் முகமாக அமைகின்றது.

புலம்பெயர்ந்தோர் உணர்வுகள்

உலகில் உள்ள உயிர்கள் அனைத்தும் எதுவும் தனக்கானது என எண்ணும் மனோபாவத்தை உடையது. தன் காடு, தன் வீடு, தன் உறவு என்று நினைக்கும் சிந்தனையோட்டத்திலேயே உயிர்கள் அனைத்தும் இயங்குகின்றன. குறிப்பாக மனிதன் எதனையும் தனதாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற நிலைபாட்டுடனே விளங்குகின்றான். தனக்கான எதையும் இழக்கத் தயாராகாத மனிதன் இழக்க நிர்பந்திக்கப்படும்போது அவனுடைய உணர்வுகள் ஒருவித ஊடாட்டத்தை அடைகின்றன. இந்நிலையில் புலம்பெயர்ந்தோர் தன்தேசம், தன்மொழி, தன் உறவுகள், தன் சமூகம் என அனைத்தையும் இழந்து தனக்கென ஓர் அடையாளமின்றி வேறொரு நாட்டில் தஞ்சம் அடையும்போது அவர்களுடைய உணர்வுகள் ஒடுக்கப்படுகின்றன. தாய்நாடு குறித்த ஏக்கம், தான் விரும்பிய உணவைக்கூட உண்ண முடியாத நிலை என அனைத்தும் அவர்கள் மனதில் சஞ்சலத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. கண்ணில்லாத மனிதன் உலகைக் காண ஏங்கும் ஏக்கம் போல அவர்களுடைய தாய்நாடு காணும் அவா அமைகின்றது. புதிய மனிதர்களுக்கு மத்தியில் புதிய கலாச்சாரத்தை கிரகித்துக்கொள்ள முடியாது அவர்களுடைய மனநிலை ஊடாட்டம் உடையதாக அமைகின்றது.

தமிழர் மரபொழுக்கத்தின் அளவுகோல்

ஒரு நாட்டிலிருந்து மற்றொரு நாட்டிற்குப் புலம்பெயர்ந்து செல்லும்போது கலாச்சார மாற்றங்களைப் புலம்பெயர்ந்த சமூகம் கிரகித்துக் கொள்ளவேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உள்ளாகின்றது. கலாச்சாரம் என்பது ஆண், பெண் என இருவரையும் சாந்த சமூக ஒழுக்கம் எனினும், தமிழ்ச்சூழலில் அது முழுவதும் பெண்ணை மையமிட்டதாகவே பார்க்கப்படும் கற்பிக்கப்படும் வரும் போக்கினைக் காணமுடிகின்றது. ஒரு ஆண் தனது பாலுறவு ஒழுக்கநெறியிலிருந்து பெரிதும் விலகினாலும் அது கலாச்சாரத்தை எவ்வகையிலும் சீரழிப்பதாக பார்க்கப்படுவதில்லை. அதேவேளையில் ஒரு பெண்ணின் பார்வை சிறிது வேறுபட்டாலும் அது கலாச்சாரச் சீரழிவாகப் பேசப்பட்டு வருகின்றது. பெண்ணின் உடை சிறிது குறைந்தாலும் ஆணுடன் நட்பு கொண்டாலும் அது கலாச்சார சீரழிவே. இந்நிலையில் புலம்பெயர்ந்த தமிழ்ச்சமூகம் முற்றிலும் வேறுபட்ட கலாச்சாரத்திற்குள் செல்லும்போது அதை அவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ள முடிவதில்லை. அந்நாட்டில் நிலவுகின்ற நாகரீகச் சூழல் புலம்பெயர்ந்தோர் பார்வையில் முறையற்ற ஒழுக்கக்கேடான நாகரீக அமைப்பை உடைய சமூகத்திற்குள் நாம் வந்துள்ளோம் என எண்ண இடமளிக்கின்றது. இக்கருத்தை “எங்களை கேவலம் கெட்ட சமுதாயமாக நீங்கள் எல்லாரும் பார்க்கிறது எங்களுக்குத் தெரியும்” என்று நாவலில் இலங்கையிலிருந்து டென்மார்க் குடிபெயர்ந்து சென்ற கதைத் தலைவனிடம் பென்ரா என்ற கனடா நாட்டுப் பெண் ஆசிரியர் ஒருவர் குறிப்பிடுவதன் வழியாக அறியலாம்.

இங்கு கனடா நாட்டுச் சமூகத்தைக் ‘கேடு கெட்ட சமூகமாகப் புலம்பெயர்ந்த தமிழ்ச்சமூகம் எண்ண இடமளித்தது எது? உணவு, உறைவிடம், பழக்கவழக்கம் என அனைத்து நிலைகளிலும் கலாச்சாரம் வேறுபட்டிருந்தாலும் புலம்பெயர்ந்த மனம் ஏற்றுக்கொள்கின்றது. ஆனால் தமிழினம் கற்றுக்கொடுத்த ஒழுக்கநெறியிலிருந்து அந்நாட்டுப் பெண்கள் வேறுபட்டால் அச்சமூகத்தையே கேடு கெட்ட சமூகம் எனக் கருதுவதற்கு அவர்கள் மனம் எத்தனிக்கின்றது. தான் வேறொரு நாட்டிற்கு வந்துள்ளோம். இந்தக் கலாச்சாரம் முற்றிலுமாக நம்மிலிருந்து வேறுபட்டது என்பதை மனம் ஏற்றுக்கொள்கிறது எனினும் அந்த நாட்டுக்கலாச்சாரத்தை எடைபோடும் போது மட்டும் புலம்பெயர்ந்த தமிழ் மனம், எடைத்தராசின் ஒருபுறம் புலம்பெயர்ந்த நாட்டுப் பெண்களின் கற்பொழுக்கத்தையும்

மறுபுறம் தமிழ்ப்பெண்களின் கற்பொழுக்கத்தையும் வைத்து எடைபோடுகின்றது. தமிழ்ப் பெண்களின் கற்புநெறி அந்நாட்டுக் கலாச்சாரத்தை உரசிப்பார்க்கும் உரைகல்லாகின்றது. ஒரு சமூகத்தின் மேன்மைத்தன்மை என்பது பெண்ணின் கற்புநெறி ஒழுங்கிலே உள்ளது என்ற கீழான எண்ணத்துடனேயே தமிழ்ச்சமூகம் இயங்கிவருகின்றது.

பாலியல் சார்ந்த கருத்தியலுக்குத் தடை

பெண்ணின் கருத்தியலானது பலநூறாண்டுகளாக உலகளவில் ஒடுக்கப்பட்டும் மறைக்கப்பட்டும் வந்துள்ளது. உலகவெளி சார்ந்த பெண்பேச்சு என்பது மட்டுமல்லாமல் தன்னுடைய உள்ள உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்துவதற்கு ஆணாதிக்க மனம் அவர்களுக்குப் பல தடைகளை விதித்துள்ளது. இந்திய தேசியவாதம் கலாச்சாரம் என்ற கைவிலங்கை அவளுக்குப் பூட்டி அனைத்துவிதமான சுதந்திரத்தையும் பறித்துவைத்துள்ளது. உள் ஒ புறம் என்ற இருநிலைகளிலும் பெண்ணின் கருத்தியலானது தேசீய மற்றும் மதம் என்ற போர்வையால் மறைக்கப்படுகின்றது. புறம் என்ற குடும்ப அமைப்பில் அவள் வீட்டுவேலைகளைச் செய்யும் ஒரு இயந்திரமாகவும் ஆணின் பாலியல் சார்ந்த தேவைகளைத் தீர்க்கும் ஒரு கருவியாகவுமே செயல்படுகின்றாள். ஆண் ஒ பெண் (பெண் ஒ ஆண்) என்ற பாலியல் தொடர்பு இருமனங்களின் ஒருமித்த நுகர்வு இன்பமாகும். இந்திய, தமிழீழ சமூகத்தில் பெண்ணின் பாலியல் நுகர்வு என்பது நசுக்கப்பட்ட ஒரு உம்மத்த நிலையிலேயே உள்ளது. இங்கு கலாச்சாரத்தின் தூண்களாகப் பெண், பெண்ணே நிலைநிறுத்தப்படுதலின் விளைவு அவள் தன்னுடைய உள்ள உணர்வுகளைக்கூடப் புறந்தள்ள வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உட்படுத்தப்படுகின்றாள். இதை “தேசீய கலாச்சாரத்தை உயர்த்திப் பிடிப்பவர்களாகப் பெண்கள் கட்டமைக்கப்படும்போது பெண்களின் பாலியல், உடல் ரீதியாகவும் கருத்தியல் ரீதியாகவும் ஓரங்கட்டப்படுகிறது” எனும் எஸ்.ஆனந்தியின் கூற்றுக்கள் உறுதிசெய்கின்றன (Marx & Velsami, 2010).

நாவலில் இக்கருத்தால் பென்றா கதாப்பாத்திரத்தின் வாயிலாக வெளிப்படுகின்றது. “தமிழ், உங்கள் ஆணாதிக்கச் சமுதாயம் உங்கள் பெண்களுக்கு உச்சகட்ட இன்பம் என்பதை தெரியாமலே வைத்திருக்கு” (Jeevakumaaran, 2014) இதன் மூலம் தமிழ்க்கலாச்சாரத்தில் பெண்ணின் பாலியல் சார்ந்த கருத்தியலுக்கு ஆணாதிக்கச்சமூகம் தடைவிதித்துள்ளது என்பது மட்டுமல்லாமல் பாலியல் நுகர்வின்போது அவளின் உணர்வுக்கும் மதிப்பளிக்காத ஒரு நிலையைக்கட்டமைத்து: அதை உயர்ந்த கலாச்சாரம் எனக்கருதும் ஒரு மனோநிலையை உருவாக்கி வைத்துள்ளது. அதேவேளையில் நாவலில் பென்றாவுடன் ஒரு இலங்கைத்தமிழன் பாலியல் ரீதியான தொடர்பு கொண்டு கரீனா என்ற பெண்ணுடனும் தொடர்புகொண்டுள்ள தூழல் காட்டப்படுகின்றது. “உனக்கு ஒன்று தெரியுமா? கரீனாவை ஏமாத்திவிட்டு கனடாவுக்கு ஓடினானே அந்த பாஸ்டர், கரீனாவைச் சந்திக்க முதல் என்னோடை ஒரு கிழமை இங்கே இருந்தவன்தான்” (Jeevakumaaran, 2014) தமிழ்ச்சமூகத்தில் ஒரு ஆண் பல பெண்களோடு தொடர்பு கொள்வதால் கலாச்சாரச் சீர்கேடு ஏற்பட்டுவிடுவதில்லை. ஆனால் நாகரீக மாற்றத்தின் காரணமாக ஒரு பெண்ணின் உடையில், நடையில் சிறிது மாறுபாடு ஏற்பட்டாலும் இங்கு கலாச்சாரம் சீரழிந்து விட்டது எனும் ஆணாதிக்கக் குரல்கள் அலைபோல் மேலெழும்பி ஓலமிட்டுப் பெண்ணின் அகவுணர்வைத் தாக்குகின்றன. கேட் மில்லட் தன்னுடைய பாலியல் அரசியல் என்ற நூலில் “நடைமுறையில் இருந்துவரும் சமுதாய அமைப்பு வலுக்கட்டாயமான அடக்குமுறையினதாகும். குடும்பம் என்பது எல்லாவிதமான அதிகார உறவு முறைக்கும் ஒரு முன்மாதிரியாக அமைந்துள்ளது. அதில், ஒரு சாரார் மற்றொரு சாராரை மேலாதிக்கம் செய்வதைப் பிறப்புரிமையாகக் கொண்டுள்ளனர்” எனக் குறிப்பிடுகின்றார் (Prema, 2010). குடும்பமே பெண்ணின் சுயத்தை மறைக்கும் ஒரு சமூகத்திரையாக உருவாகியுள்ள நிலையைப் புலம்பெயர்ந்து சென்ற தமிழீழ சமுதாயத்திலும் காணமுடிகின்றது.

குழந்தைகளின் மனோநிலை

இன்றைய சமுதாயம் என்பது பெரியோர்களை மட்டுமே மையமிட்டதாய் அமைகின்றது. முன்பு சமுதாயத்திலிருந்து பெண் எவ்வாறு ஒதுக்கப்பட்டாளோ? அதைப்போலவே இன்றைய சமுதாயம்

குழந்தைகளையும் ஒதுக்கிவிட்டது. 'குழந்தைகள் உலகம் தனி' என்று உளவியல் அறிஞர்கள் கருதி வந்தாலும், நாம் குழந்தைகளை நம்முடைய உலகத்திற்குள் இழுக்க முனைகின்றோமே தவிர அவர்களுக்கான உலகை உருவாக்கித் தருவதில்லை. கல்வியின் முக்கிய நோக்கமே பெரியவர்களின் உலகிற்குக் குழந்தைகளைத் தயார் செய்வதுதான் என்பது இங்கு குறிப்பிட்டு நோக்கத்தக்கது. குழந்தையானது தாயிடமிருந்து தாய்மொழியைக் கற்றுக்கொண்டாலும் சமுதாயத்திலிருந்தே பழக்கவழக்கங்கள் போன்ற பல விடயங்களை அறிந்துகொள்கிறது. பெரியோர் சமுதாயம் ஒருவகையில் குழந்தைகளை ஒதுக்கினாலும் அவர்களைத் தங்கள் சமுதாயத்திற்குத் தகுந்தாற்போல கல்வியின் மூலம் மாற்ற முயலுகின்றது. ஆனால் புலம்பெயர்ந்த சமுதாயத்தில் உள்ள குழந்தைகள் முற்றிலுமாக சமுதாயத்திலிருந்து புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களாகவே உள்ளனர். சககுழந்தைகள் சமுதாயமும் அவர்களை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. சமுதாயத்தில் நாம் ஏன் புறக்கணிக்கப்படுகின்றோம்? என்பது தெரியாமல் அவர்கள் மனம் மிகுந்த பாதிப்புக்குள்ளாகிறது. அவர்கள் வளர்ந்து வரும்போது அவர்கள் மனதில் நம்மை ஏன் இந்தச் சமூகம் ஒதுக்கியது? நானும் மனிதன் தானே போன்ற பல கேள்விகள் அவர்களுக்குள் எழுகின்றது. கீழ்காணும் நிருபாவின் கவிதை வரிகள் இதனை உறுதிசெய்கின்றன (Guneshvaran, 2009).

“என் மகள் வளர்ந்தவளானாள்
வினாக்களை வரிசையாக அடுக்கினாள்
அம்மா
நாங்கள் ஏன் அகதிகளானோம்
என் தாய்நாடு எங்கே?
என் தாய்மொழி எது?
நாங்கள் ஏன் கறுப்பர்களானோம்?
அவர்களால் ஏன் ஒதுக்கப்படுகிறோம்
துருக்கித் தோழி ஏன் எரிக்கப்பட்டாள்?”

கலாச்சார மாற்றமும் பெண் குழந்தைப் பருவமும்

புலம்பெயர்ந்த இலங்கைத் தமிழரின் படைப்புக்களில் அதிகமாக வெளிப்படுவது தாய்நாட்டு ஏக்கமே. தான் வாழ்ந்த ஊர், தான் பழகிய மக்கள், தான் சுவாசித்த காற்று என அனைத்தையும் உதரிவிட்டு புதுவிதமான இயற்கைச்சூழல் அமைந்த உலகிற்குள் அவர்கள் அடியெடுத்து வைக்கும்போது அவர்கள் மனம் பதபதைப்பிற்கு உட்படுகின்றது. பெரும்பாலும் மனிதமனம் தங்கள் இளமைப் பருவத்து நினைவுகளைப் புரட்டிப்பார்ப்பதிலேயே ஆனந்தம் அடைகின்றது. புலம்பெயர்ந்த இலங்கைத் தமிழர்களின் படைப்புக்களில் தம் நிலம்சார்ந்த நினைவுகூர்தலே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. இந்நினைவுகூர்தலில் வெளிப்படும் கலாச்சார விடயங்கள், அவர்கள் குழந்தைகள் மீது திணிக்கப்படுகின்றன. குறிப்பாகப் பெண் குழந்தைகள் இருவகையான கலாச்சாரச் சூழலுக்கு ஆளாகின்றனர். தான் வாழ்கின்ற கலாச்சாரச் சூழல் ஒருபுறம், புலம்பெயர்ந்த குடும்பங்கள் வெளிப்படுத்தும் கலாச்சாரச் சூழல் மறுபுறம். இருவேறுபட்ட சூழலுக்கு மத்தியில் சிக்கிக்கொண்டு அவர்கள் தங்கள் வாழ்வைத் தொலைத்துவிடுகின்ற அவலநிலைக்கு ஆளாகின்றனர்.

முடிவுரை

ஒரு நாட்டிலிருந்து மற்றொரு நாட்டிற்குப் புலம்பெயர்ந்து செல்லும் நிலையில் புலம்பெயர்வோர் தன்னுடன் தன்நாட்டு மரபு சார்ந்த பண்பாட்டு அடையாளங்களையும் எடுத்துச்செல்கின்றனர். புதிய கலாச்சாரச்சூழலுக்கும் தான்சார்ந்த பண்பாட்டுச்சூழலுக்கும் இடையேயான ஒரு ஊடாட்டத்திலேயே அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டிருக்கின்றனர் என்பது அவர்களது படைப்புக்களின் வழி

புலனாகின்றது. தமது முன்னோர்கள் கற்பித்த மரபுகளை உடைத்தெறிந்து விட்டு புதிய கலாச்சாரச்சூழலை முழுவதுமாக எதிர்கொள்ள அவர்கள் மனம் எத்தனிப்பதில்லை. பெண்ணை மையமிட்டமைந்த தமிழ்க்கலாச்சாரச்சூழலைக் கொண்டு பிறநாட்டின் கலாச்சாரச்சூழலை உயர்ந்தது, தாழ்ந்தது என வகைப்படுத்தும்முறை, தங்கள் உடைமைகள், உரிமைகளை இழந்தாலும் மரபு வழியாகப் பண்டையத் தமிழ் இலக்கியங்கள் கற்பித்து வருகின்ற ஆணாதிக்க மனோநிலையை விட்டுவிடத் தயாராகயில்லை என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது. பாலியல் சார்ந்த கருத்தியலில் தமிழ்ச்சமூகம் பெண்களுக்குத் தடை விதித்துள்ளது. இந்தத் தடை வேறொரு நாட்டிற்குச் சென்றாலும் தமிழ்ப் பெண்களின் மீது திணிக்கப்பட்டே வருகின்றன. குடும்பமே பெண்ணின் சுயத்தை மறைக்கும் ஒரு சமூகத்திரையாக உருவாகியுள்ள நிலை புலம்பெயர்ந்து சென்ற தமிழீழ சமூகத்திலும் மரபுவழியாகத் தொடர்கின்றன. குடும்பம் கட்டமைக்கும் கலாச்சாரம், வெளியுலகம் பிரதிபளிக்கும் கலாச்சாரம் என இருவேறுபட்ட கலாச்சாரச்சூழல்குள் புலம்பெயர்ந்து சென்ற குழந்தைகள் சிக்கிக்கொண்டு பல இன்னல்களுக்கு ஆளாகி அவர்கள் வாழ்க்கையைத் தொலைத்துவிடுகின்ற ஒரு அவலநிலையைப் புலம்பெயர்ந்த இலக்கியங்கள் முன்வைக்கின்றன. மரபு, மரபிலிருந்து முற்றிலும் மாறிய என இருவேறுபட்ட கலாச்சாரச்சூழல்கள் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் வாழ்க்கையைச் சிதைத்துவிடுகின்றன.

References

- Guneshvaran, S. (2009) Alaivum Ulaivum, Thinaipunam, Jaffna, Srilanka
 Jeevakumaaran, V. (2014) Kadavuseetu, Natrinai Pathippagam, Chennai, India
 Marx, A., Velsami, P. (2010) Vilumpunilai Aivukalum Tamil Kadathiyadalkalum, Pulam Veliyeedu, India
 Prema, (2010) Penniyam, Tamil Puthakalayam, Chennai, India

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License